

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 41C/48/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212216110
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Oreničová
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2015:7212216110.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II sudkyňou JUDr. Beátou Oreničovou v právnej veci žalobkyne: A.. D. E., E.. XX.X.XXXX, I. A. XXXX/X, D., právne zastúpenej JUDr. Jurajom Bírošom, advokátom, so sídlom Rázusova I, 040 01 Košice, proti odporcovi: U. D., E.. XX.X.XXXX, J. I. A. XXX/X, XXX XX D., toho času bytom P. XXX, právne zastúpenému JUDr. Ľubicou Višňovskou, advokátkou, so sídlom Štúrova 20, 040 01 Košice, v konaní o zaplatenie 24.500,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

P r i p ú š ť a zmenu návrhu v zmysle podania žalobkyne doručeného súdu dňa 16.7.2014 tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi za obdobie od 1.1.2010 do 31.5.2015 sumu 24.500,- eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 6.6.2012 do zaplatenia.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi za obdobie od 1.6.2010 do 31.5.2015 sumu 8.851,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 19.11.2013 do zaplatenia, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu z a m i e t a .

Konanie o zaplatenie sumy 15.649,- eur na istine z a s t a v u j e .

O náhrade trov konania a o náhrade trov štátu súd r o z h o d n e osobitným uznesením.

odôvodnenie:

Žalobkyňa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 5.6.2012 pôvodne žiadala, aby súd zaviazal žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia v sume 12.000,- eur spolu s 9 % úrokom z omeškania od 6.6.2012 do zaplatenia a k náhrade trov konania.

Podanie žaloby zdôvodnila tým, že je podielovou spoluvlastníčkou spolu so žalovaným a to nehnuteľností vedených na P. Č.. XXX D.. Ú. P. ako parcely registra „T. Z..Č.. XX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², Z..Č. XX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX A., Z..Č.. XX záhrady o výmere XXXX A., Z..Č.. XX/X záhrady o výmere XXXX A. a rodinného domu postaveného na Z..Č.. XX/X, súpisné číslo XXX, spolu s vonkajšími úpravami a príslušenstvom, a to každý zo spoluvlastníkov v podiele 1 k celku. Žalobkyňa a žalovaný užívali ako manželia spoločnú nehnuteľnosť až do mája 2010, kedy žalobkyňa bola nútená opustiť spoločnú domácnosť a podala dňa 14.5.2010 návrh na rozvod manželstva. Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 7.6.2011 č.k. 11C/134/2010 bolo manželstvo žalobkyne a žalovaného rozvedené. Od mája 2010 žalovaný sám spolu so svojou rodinou užíva celý rodinný dom s príslušenstvom aj nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzvala žalovaného na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, upozornila žalovaného, že užíva celú nehnuteľnosť a žiadala uzavrieť

do vyporiadania podielového spoluvlastníctva nájomnú zmluvu za primeranú mesačnú náhradu. Žalovaný na túto výzvu nereagoval a od mája 2010 užíva celú nehnuteľnosť spolu so svojou dcérou nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. Podľa žalobkyne spoluvlastník, ktorý spoločnú nehnuteľnosť užíva nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu bez dohody o bezodplatnom užívaní spoločnej nehnuteľnosti, je povinný poskytnúť druhému spoluvlastníkovi peňažnú náhradu (ekonomickú protihodnotu užívania). Na strane spoluvlastníka, ktorý užíva celú spoločnú nehnuteľnosť, vzniká bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa považuje za primeranú peňažnú náhradu sumu 500,- eur mesačne a od mája 2010 do mája 2012 predstavuje bezdôvodné obohatenie u žalovaného sumu 12.000,- eur (24 mesiacov x 500,- eur).

Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 30.4.2013 žalobkyňa rozšírila podanú žalobu o zaplatenie sumy 12.000,- eur s prísľušenstvom za ďalšie obdobie užívania spoločnej nehnuteľnosti žalovaným, a to za obdobie od júna 2012 do apríla 2013 a následne podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 23.10.2013 aj za obdobie až do 30.9.2013 a tak žiadala zaviazat' žalovaného k zaplateniu sumy 20.000,- eur s 9 % úrokom ročne zo sumy 12.000,- eur od 6.6.2012 do zaplatenia, zo sumy 8.000,- eur od 1.10.2013 do zaplatenia.

V predmetnej veci Okresný súd Košice II vydal platobný rozkaz č. 37Ro/363/2012-99 zo dňa 13.11.2013, voči ktorému podal žalovaný prostredníctvom právnej zástupkyne odpor v podaní doručenom súdu dňa 21.11.2013. V predmetnom podaní žalovaný potvrdil, že býva v rodinnom dome K. P., avšak na chod tohto domu prispieva iba on sám a tieto náklady predstavujú sumu 220,- eur mesačne. Je vlastníkom motorového vozidla Y. A. X. K. XXXX, v S. S. má vedený účet, avšak na ňom sa nachádza minimálna suma, mesačne spláca pôžičku od S. R. v celkovej výške 12.000,- eur, mesačné splátky na pôžičku sú 150,- eur. Má vážne zdravotné problémy spočívajúce v chorobe srdca a jeho mesačné náklady na lieky predstavujú 70,- eur. Uviedol, že skutočne doposiaľ sú obaja účastníci podielovými spoluvlastníkmi predmetnej nehnuteľnosti, žalobkyňa podala návrh na súd o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktorá vec bola riešená pred OS Prešov pod č. 9C/64/2010 a ktorá nie je doposiaľ právoplatne skončená pred odvolacím súdom v Prešove 13Co/46/2013. Pravdou je, že so žalobkyňou sú právoplatne rozvedení, ale nie je pravdou, že žalobkyňa bola nútená predmetný rodinný dom opustiť, pretože takto urobila dobrovoľne, sama a z nehnuteľnosti si odniesla veci, ktoré uznala sama. Tieto skutočnosti sú zrejme aj z rozvodového spisu, prípadne z odôvodnenia rozsudku o rozvode manželstva. Považuje za potrebné uviesť, že žalobkyňa má kľúče od rodinného domu, môže kedykoľvek sa do domu vrátiť a užívať ho spolu so žalovaným. Žalobkyňa len nemá záujem o užívanie predmetnej nehnuteľnosti, žiadnym spôsobom neprispieva na udržiavanie predmetnej nehnuteľnosti, ani platbami, ani fyzickou starostlivosťou o predmetnú nehnuteľnosť. Tvrdenie žalobkyne, že v rodinnom dome bývajú dcéry žalovaného, sa nezakladá na pravde a je nutné uviesť, že keď žalobkyňa z domu v máji 2010 odchádzala, zanechala žalovaného v zlom zdravotnom stave, pri akútnom záchvate srdca a bolo len šťastím, že žalovaný dokázal zavolať svoju dcéru, ktorá mu prišla pomôcť. Sporadicky dcéry navštevujú svojho otca, aby mu pomohli, avšak v predmetnom dome nebývajú. Žalobkyňa svoj návrh opiera o ust. § 451 ods. 1 OZ. Už len z toho dôvodu by bolo možné žalobu zamietnuť, nakoľko podielový spoluvlastník môže svoj nárok na náhradu za užívanie rodinného domu druhým spoluvlastníkom opierať o ust. § 123 OZ, ale nie podľa ust. § 451 a nasl. OZ. Podiely oboch spoluvlastníkov, ak zákon neustanovuje inak, sú rovnaké. Z tohto ustanovenia zároveň vyplýva, že obaja majú rovnaké práva a povinnosti a teda obaja podieloví spoluvlastníci nemajú len právo užívať predmet spoluvlastníctva, ale aj povinnosť sa oň starať. Ak niekto sám a dobrovoľne opustí vec, ktorá mu patrí, nemôže sa úspešne domáhať náhrady voči druhému podielovému spoluvlastníkovi, ktorý sa stará o predmetnú nehnuteľnosť tak, aby na nej nevznikli žiadne škody ani ujmy. Zo strany žalovaného žiadnym spôsobom nie je bránené žalobkyňi, aby nehnuteľnosť užívala. K nehnuteľnosti má voľný prístup a preto žalobkyňa nemá právny dôvod na podanie predmetnej žaloby.

K podanému odporu žalobkyňa zaujala stanovisko v podaní doručenom súdu dňa 10.3.2014. Poprela, žeby dobrovoľne opustila spoločnú domácnosť a dobrovoľne prestala užívať rodinný dom K. P., ale v dôsledku agresívneho správania žalovaného bola nútená doslova zo dňa na deň opustiť predmetný rodinný dom, ktorého bola spoluvlastníčkou v podiele 1. Od mája 2010 žalovaný užíva celý rodinný dom sám, nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu. Poukázala, že právo spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckeho podielu, vyplýva z ust. § 137 ods. 1 OZ, t.j. práva spoluvlastníka podieľať sa na užívaní spoločnej veci v miere zodpovedajúcej jeho spoluvlastníckemu podielu. Doterajšia súdna judikatúra vychádza z povinnosti spoluvlastníka, ktorému zo spoločnej veci plynú úžitky nad rámec stanovený výškou jeho spoluvlastníckeho podielu vydať to, čím sa takto obohatil na úkor ostatných spoluvlastníkov. Na strane takéhoto spoluvlastníka

vzniká tak na úkor druhého spoluvlastníka bezdůvodně obohacení bez právního důvodu v zmysle ust. § 451 ods. 1, 2 OZ za žalované období, ktoré je povinný vydať žalobkyni. Žalobkyňa nesúhlasila s bezplatným užívaním celej nehnuteľnosti žalovaným, a to ani konkludentne. Takýto súhlas nemožno vyvodiť len z toho, že sa nedomáhala užívania nehnuteľnosti a neprejavila záujem o užívanie.

V ďalšom podaní doručenom tunajšiemu súdu dňa 16.7.2014 žalobkyňa rozšírila podanú žalobu na ďalšie obdobie náhrady za užívanie rodinného domu zo strany žalovaného, a to za obdobie od 1.10.2013 do 30.6.2014 po 500,- eur mesačne. Celkove na istine tak žiadala zaviazať žalovaného k zaplateniu sumy 24.500,- eur s príslušenstvom.

Nakoniec v podaní doručenom súdu dňa 18.6.2015 žalobkyňa opätovne upravila žalobný návrh, za obdobie od 1.6.2010 do 31.5.2015 žiadala priznať sumu 8.851,- eur a v prevyšujúcej časti (15.949,- eur) vzala žalobu späť a žiadala v tejto veci konanie zastaviť.

V predmetnej veci súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisu (žalobou, platobným rozkazom, odporom, vyjadreniami žalobkyne i žalovaného vo veci samej, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/129/2013-721 zo dňa 10.7.2014 o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva účastníkov konania, rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 9C/64/2010-544 zo dňa 21.11.2012, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/164/2010 zo dňa 26.10.2010, dokladmi preukazujúcimi výdavky žalovaného v súvislosti s nehnuteľnosťou, Znaleckým posudkom č. XXX/XXXX Y. U.. O. E. zo dňa 8.2.2012 vo veci stanovenia všeobecnej hodnoty rodinného domu s príslušenstvom súpisné číslo XXX K. P., rozsudkom Okresného súdu Košice II č.k. 15C/67/2008-234 zo dňa 28.4.2010, znaleckým posudkom Č.. X/XXXX Y. U.. C. G. vo veci stanovenia všeobecnej hodnoty obvyklého nájomného za prenájom nehnuteľností vedených na P. Č..XXX katastrálne územie P., ostatným spisovým materiálom), výsluchom žalobkyne a žalovaného, výsluchom znalkyne, pričom súd zistil tento skutkový stav:

Manželstvo účastníkov konania bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Košice I č.k. 11C/134/2010-63 zo dňa 7.6.2011, právoplatným 15.7.2011.

Podľa P. Č.. XXX F. P., F. Z., D.. Ú. P., žalobkyňa i žalovaný sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností vedených ako parcely registra „C“ evidované na katastrálnej mape ako Z..Č.. XX/X - zast. plochy a nádvoria o výmere XXX A., Z..Č.. XX/X - zast. plochy a nádvoria o výmere XXX A., Z..Č.. XX - záhrady o výmere X.XXX A., Z..Č.. XX/X - záhrady o výmere X.XXX A., rodinný dom S..Č.. XXX postavený na Z..Č.. XX/X, a to každý v podiele 1 v pomere k celku. Z časti „C“ predmetného listu vlastníctva je zapísaná ťarcha pod č. K. - XXX/XXXX, záložné právo na základe Záložnej zmluvy v prospech R. S. S. W..S.. I.. Predmetné nehnuteľnosti žalobkyňa i žalovaný nadobudli do podielového spoluvlastníctva ešte pred uzavretím manželstva.

Listom zo dňa 26.7.2010 žalobkyňa požiadala žalovaného o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam, avšak k dohode nedošlo.

Na návrh žalobkyne vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva účastníkov konania pôvodne rozhodol Okresný súd v Prešove svojim rozsudkom č.k. 9C/64/2010-544 zo dňa 21.11.2012, ktorým rozsudkom súd zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného k nehnuteľnostiam vedeným v D. E. P. Č.. XXX, D.. Ú.Y. P., F. P., ako parcely registra „C“ č.. XX/X F. K. XXX A. - zast.plochy a nádvoria, Z..Č.. XX/X F. K. XXX A. - zast.plochy a nádvoria, Z..Č.. XX F. K. XXXX A. - záhrady, Z..Č.. XX/X F. K. XXXX A. - záhrady a rodinný dom súpisné číslo XXX postavený na Z..Č.. XX/X spolu s vonkajšími úpravami a príslušenstvom plotom, studňou, garážou a trvalými porastami a prikázal vyššie uvedené nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalobkyni (A.. D. E.) s tým, že žalobkyňa bola povinná v lehote 90 dní zaplatiť žalovanému 99.000,- eur na úplné finančné vyrovnanie. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Prešove č. 9C/64/2010-544 v spojení s opravným uznesením toho istého súdu zo dňa 23.10.2013 pod č.k. 9C/64/2010-625 a na odvolanie žalovaného proti doplňujúcemu rozsudku toho istého súdu zo dňa 17.12.2012 pod č.k. 9C/64/2010-568 rozhodol tak, že zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením vo výrokoch o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva účastníkov k nehnuteľnostiam vedeným na P. Č.. XXX D.. Ú. P. tak, že návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k uvedeným nehnuteľnostiam zamietol a ďalej zrušil dopĺňací rozsudok o zamietnutí návrhu žalovaného zo dňa

10.10.2012 na zaplataenie sumy 98.853,49 eur a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Krajský súd v Prešove zamietol návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva účastníkov konania z dôvodu hodných osobitného zreteľa, nakoľko žalovaný je v staršom veku so značne podlomeným zdravím, čo medzi účastníkmi sporné nebolo. Po opustení spoločnej domácnosti žalobkyňou i naďalej žije v rodinnom dome, pričom v rodinnom dome s ním býva aj jeho dcéra, ktorá sa vzhľadom na jeho zdravotný stav o neho stará. Inú možnosť bývania žalovaný nemá. Naopak, žalobkyňa po opustení spoločnej domácnosti býva v prenajatom byte. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že na strane žalovaného existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd nezruší a nevyporiada spoluvlastníctvo prikázaním veci za náhradu alebo predajom veci a rozdelením výťažku.

Žalobkyňa na pojednávaní vypovedala, že jej odchod zo spoločnej domácnosti dňa 10.5.2010 nebol dobrovoľný, vzala si len nutné veci, keď sa po mesiaci vrátila, bol vymenený zámok na dome. Dôvodom odchodu zo spoločnej domácnosti bolo to, že manžel jej povedal „že má ísť zdochnúť pod most“. Po pár dňoch, keď sa manželka spýtala, či má odísť, ten jej povedal že „áno“, tak si do auta nabalila len šaty a v dome jej ostali osobné veci a veci, ktoré dostala darom. A keď sa po ne vrátila, do domu sa už nedostala, bol vymenený zámok. V septembri 2010 telefonicky kontaktovala manžela, či sa môže vrátiť, na čo jej odpovedal, že „nie“, takže sa nemohla vrátiť. V tom čase už bol podaný aj návrh na rozvod a to je asi dôvod, prečo s ňou nechcel komunikovať o ich ďalšom spolužití. Po rozvode sa v realitnej kancelárii informovala, aké by bolo nájomné za dom 6-izbový na 60 árovom pozemku, ktorý má tenisový kurt, bazén a bolo jej povedané, že by to činilo asi 1.000,- eur mesačne a z tohto vychádza návrh v tomto konaní. Čo sa týka nadobudnutia nehnuteľností uviedla, že tieto nadobudli v roku 2000, kedy ešte neboli manželmi, ale žili 5 rokov spolu. Keďže bývali v paneláku, sama deti nemá, a aby manželova rodina mohla k nim chodiť, tak sa rozhodli, že kúpia niečo väčšie. Od roku 1994 mala stavebné sporenie, mohla už zobrať úver, ktorý aj vzala a manželova dcéra bola ručiteľom a osem rokov tento úver splácala. Okrem ho mala v meste X-U. I. E. A. K. D., ktorý v roku 2003-2004 predala a peniaze z predaja bytu dala manželovi, vtedy už boli manželia. V januári 2002 uzavreli manželstvo, nikdy nemali nejaké finančné problémy a keďže sama deti nemala, nemá pre koho odkladať peniaze, jeho vnúčatá boli pre ňu všetko. Podľa zistených informácií po tom, čo z domu odišla, v dome bývali obidve dcéry žalovaného a jeho bývalá manželka. Telefonicky ju odporca nikdy nevyzval, aby sa podieľala na úhrade nákladov. Aj pred uzavretím manželstva aj počas manželstva inkaso platil žalovaný. Na otázku právnej zástupkyne žalovaného, „keďže boli podieloví spoluvlastníci, či sa dohodli na reálnom podelení nehnuteľnosti, že jednu časť užíva navrhovateľka a druhú časť odporca“ uviedla: „my sme boli manželmi, manželia si pokiaľ viem, nezvyknú robiť dohody. Nemali sme reálne podelené, ja som sa starala o celý dom“. Na otázku, ako teda žalobkyňa dospela k tomu, keďže nemajú dohodu o užívaní nehnuteľnosti, že užíva odporca jej časť nehnuteľnosti, uviedla: „viem čo kde je, má pracovňu, má spálňu, má miestnosť, kde má bicykel. Čo to je užívať? Chce povedať odporca, že za 5 rokov nevstúpil do druhej izby? Alebo užíval len jeden balkón a druhý nie? Že na tenisovom kurte nehral tenis, alebo že sa nekúpil v bazéne?“.

Žalovaný na pojednávaní vypovedal, že vyjadrenie žalobkyne z 90%-tich treba brať s rezervou. Žalobkyňa za pomoci odborných poradcov sa snažila vytvoriť v ich domácnosti takú atmosféru, že sa ju snažil vyhodiť a ju aj vyhodil. V inom konaní svedkyňa vypovedala, že našla žalobkyňu skravenú. Prehlasuje, že nikdy na žalobkyňu nepoložil ruku, nie to ešte, že by ju skrivil. Všimol si, že ho viackrát provokovala a chcela ho vyprovokovať, aby jej ublížil, ale nikdy na ňu ruku nepoložil. Pred uzavretím manželstva žil so žalobkyňou minimálne 10 rokov. Predtým bola žalobkyňa nemajetná, chudobná a všetko financoval sám. Všetky náklady s predmetnou nehnuteľnosťou pred uzavretím manželstva aj počas manželstva hradil sám včítane poisťky za dom. Náklady na dom sú asi 400,- eur mesačne. Po opustení spoločnej domácnosti žalovanou žalovanú nevyzýval na úhradu nákladov a to z toho dôvodu, že žalobkyňa na ne neprispievala ani počas manželstva. Dom sám užíva od roku 2010, má dve dcéry, jedná sa o neho stará. Má vážne zdravotné problémy, má zástavy srdca, čo žalobkyňa vedela. Napriek tomu ho opustila. Manželstvo uzatvárali preto, že je medzi nimi nejaký vekový rozdiel a že sa bude o neho starať. Žalobkyňa nemala žiaden dôvod, aby opustila spoločnú domácnosť. Dcéra J. G. sa o neho stará, býva s ním v dome, dcéra je vydatá, jej synovia sú momentálne K. Y.X., kde pracujú. Priamo mu dcéra nič neplatí, ale nakupuje veci do domácnosti cca 250,- eur mesačne. Jeho dôchodok je 500,- eur a iný príjem nemá. Jeho zdravotný stav mu nedovoľuje, aby na takom veľkom pozemku zobral kosačku a robil, preto príležitostne zavolá a za 10-20,- eur mu urobí najnutnejšie potreby. Na otázku právneho zástupcu, že ak by žalobkyňa prejavila záujem ísť naspäť do domu, či môže, žalovaný uviedol: keď navrhovateľka odchádzala, stále sa ma pýtala, kedy jej dám 5.000.000 ? „Nechcel som o tom debatovať. Povedal som jej, že príde naspäť a budeme to riešiť. Ja neviem, či by mala oči, ale nech sa vráti“.

Keďže dohoda medzi žalobkyňou a žalovaným ohľadom nájomného nebola možná, súd vo veci nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru stavebníctva, odvetvia odhad hodnoty nehnuteľností a výkonom znaleckej činnosti poveril U. C. G., J. S. XX, D.. Úlohou znalkyne bolo stanoviť všeobecnú hodnotu obvyklého nájomného za prenájom nehnuteľností vedených na liste vlastníctva Č.. XXX, D..Ú. P., F. P., F. Z., ako parcely registra „m“, Z. Č.. XX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX A., Z.Č.. XX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX A., Z. Č.. XX záhrady o výmere XXXX A., Z.Č.. XX/X záhrady o výmere XXXX A. a rodinného domu postaveného na Z.Č.. XX/X, súpisné číslo XXX spolu s vonkajšími úpravami a príslušenstvom, a to za obdobie od začiatku roka 2010 doposiaľ.

Zo znaleckého posudku znalkyne U. C. G. Č.. X/XXXX zo dňa 7.5.2015 vyplýva, že všeobecná hodnota nájmu stavieb a pozemkov bola stanovená výpočtom. Stanovenie porovnávaním nebolo možné, vzhľadom na nedostatok podkladových materiálov na porovnanie pre daný typ nehnuteľností v danom mieste a čase. Vzhľadom na umiestnenie nehnuteľnosti, prístupnosť, využitie, všeobecná hodnota stanovená výpočtom objektívne vystihuje všeobecnú hodnotu nájmu predmetného rodinného domu ako celku v danom mieste a čase pri jej poctivom prenájme v bežnom obchodnom styku. Vychádzajúc zo znaleckého posudku, všeobecná hodnota nájmu nehnuteľností za obdobie od 1.1.2010 do 31.5.2015 je po zaokrúhlení 19.700,- eur. Z rekapitulácie všeobecnej hodnoty nájmu za obdobie od 1.1.2010 do 31.5.2015 mesačný nájom nehnuteľnosti za obdobie roka 2010 je 336,01 eur, za obdobie roka 2011 je 364,48 eur, za obdobie roka 2012 je 322,43 eur, za obdobie roka 2013 je 285 eur, za obdobie roka 2014 je 240,44 eur a za obdobie roka 2015 je 227,51 eur.

Dňa 17.7.2015 bola na pojednávaní vypočutá znalkyňa U. C. G., ktorá vypovedala, že pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzala zo všeobecnej hodnoty nehnuteľností, ktorá bola stanovená znaleckým posudkom U. O. E.. Ku stanoveniu všeobecnej hodnoty nájmu je potrebné zistiť určité hodnoty, t.j. všeobecnú hodnotu nehnuteľností komplet so všetkým príslušenstvom a pozemkami, zohľadniť daň z príjmu, daňové zaťaženie, úrokové sadzby ECB a ďalšie náklady, ktoré sú v znaleckom posudku popísané. Od strany 17 rieši nájom nehnuteľností po určitých rokoch. Na nájom nehnuteľností má vplyv východisková hodnota stavby, z ktorej sa vychádza pri výpočte nájmu stavby a základná úroková sadzba, pričom za jednotlivé roky zohľadnila náklady. Poznamenala, že je problém v danej lokalite nájsť obdobnú nehnuteľnosť, ktorá by mala také vlastnosti, ako ohodnocovaná nehnuteľnosť, aby sa nájom zhodnotil za roky 2010 -2015 a aby boli zachované kritéria - vybavenie. V danej lokalite nie je nehnuteľnosť, ktoré by mala vybavenie ako tenisový kurt, bazén a iné príslušenstvá. Preto dopodrobna rozpočítavala každú položku, aby výsledok bol čo najadekvátnejší u danej nehnuteľnosti, v danom mieste a čase. Pre určenie všeobecnej hodnoty nájmu porovnávacou metódou sú potrebné minimálne tri nehnuteľnosti, ktoré najviac zodpovedajú ohodnocovanej nehnuteľnosti a zohľadniť ekonomické faktory, zohľadniť nadštandard danej nehnuteľnosti, vybavenie, rozlohu, veľkosť. V danej lokalite je záujem o nájom pomerne nízky a nehnuteľnosti sa neprenajímajú. Je na znalcovi, aby analyzoval (históriou prenajímania, obsadenosť stavby, očakávanie nejakých zmien v budúcnosti). Pri dlhodobom a málo obsadenej stavbe môže byť percentuálne strata oveľa vyššia, ak je napr. 15%. Preto v danej veci stanovila stratu 50%, lebo táto nehnuteľnosť neslúžila ako zdroj príjmu, ktorým by sa vrátila návratnosť investície, ktorá bola do toho vložená. Výpočet nájmu sa v bežnom živote využíva na úplne niečo iné. Vychádzala teda z toho, že nehnuteľnosť neslúži na obohacovanie, neprenajímajú sa ani kurty, ani bazény, slúži to len na bývanie. Teda zohľadnila tú skutočnosť, že odporca kurt, bazén neužíva, ale je to súčasť hodnoty nehnuteľnosti.

Právny zástupca žalobkyne sa k predmetu konania a k doteraz vykonanému dokazovaniu vyjadril v súhrnom stanovisku - záverečnej reči, a to v podaní doručenom súdu dňa 4.8.2015. Žiadal, aby súd vyhovel podanej žalobe v celom rozsahu. Mal za to, že žalovaný ako spoluvlastník užíval celú nehnuteľnosť aj nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. V zmysle súdnej judikatúry je potrebné konštatovať, že ak niektorý zo spoluvlastníkov je vylúčený z užívania spoločnej veci, má právo na ekvivalentnú peňažnú náhradu za toto užívanie. Právo spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, vyplýva z ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. z práv spoluvlastníka podieľať sa na spoločnej veci v miere zodpovedajúcej jeho spoluvlastníckemu podielu. Ak jeden zo spoluvlastníkov užíva spoločnú vec nad rámec stanovený výškou jeho spoluvlastníckeho podielu, na strane takéhoto spoluvlastníka vzniká na úkor druhého spoluvlastníka bezdôvodné obohatenie bez právneho dôvodu v zmysle § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. K zhodnému právnomu názoru dospeli Okresný súd Košice II č.k.

15C/67/2008 a Krajský súd v Košiciach č.k. 6Co/164/2010. K tvrdeniam žalovaného, že žalobkyňa dobrovoľne opustila predmetnú nehnuteľnosť uviedol, že žalobkyňa v dôsledku fyzického násillia bola nútená opustiť spoločnú nehnuteľnosť. Žiadna dohoda o spôsobe užívania predmetných nehnuteľností medzi žalobkyňou a žalobcom nebola uzavretá a ani nebola potrebná, pretože nehnuteľnosť užívali spoločne ako manželia. Uplatnenie nároku žalobkyne nepovažuje za v rozpore s dobrými mravmi, pretože žalovaný spolu so svojou dcérou užíva celú predmetnú nehnuteľnosť, aj nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu a vzhľadom na zlé vzťahy po rozvode medzi žalobkyňou a žalovaným, žalobkyňa nemôže spoločne s nimi užívať predmetné nehnuteľnosti. Žalobkyňa po nútenom odchode zo spoločnej domácnosti so žalovaným býva v podnájme, nemá vlastné bývanie a za nájom platí nemalé finančné prostriedky. Skutočnosť, že druhý vlastník neužíval spoločnú vec dobrovoľne a nedomáhal sa úpravy užívania nehnuteľnosti, je irelevantná. Tento nárok žalobkyne vyplýva priamo zo zákona a jeho uplatnenie nemožno považovať za konanie odporujúce dobrým mravom.

Právna zástupkyňa žalovaného sa k predmetu konania a k doteraz vykonanému dokazovaniu vyjadrila v súhrnom stanovisku - záverečnej reči v podaní doručenom súdu dňa 24.7.2015. Žiadala, aby súd podaný návrh v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania. Poukázal na to, že spoluvlastnícky režim sa riadi ust. § 137 OZ a ust. § 139 OZ, podľa ktorých o hospodárení so spoločnou vecou sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne. Medzi podielovými spoluvlastníkmi musí byť uzatvorená dohoda o spôsobe užívania predmetnej nehnuteľnosti a ak jeden zo spoluvlastníkov v rozpore s takto uzavretou dohodou proti vôli ostatných spoluvlastníkov sám užíva predmetnú nehnuteľnosť, musí ostatným spoluvlastníkom poskytnúť náhradu. Podielový spoluvlastník môže svoj nárok na náhradu za užívanie rodinného domu druhým spoluvlastníkom oprieť o ust. §§ 137 ods. I a 139 OZ, ale nie o sut. § 451 a nasl.. Žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. I OZ v tomto prípade neprichádza do úvahy. Samotná žalobkyňa v konaní uviedla, že každý z nich mal právo užívať ktorúkoľvek časť tejto nehnuteľnosti. S týmto tvrdením sa žalovaný stotožňuje a de facto možno povedať, že medzi účastníkmi existovala dohoda o spôsobe užívania tejto nehnuteľnosti tak, že každý môže neobmedzene ktorúkoľvek časť nehnuteľnosti užívať. Ak teda existuje takáto dohoda, tak podaný návrh je bezdôvodný, pretože žalovaný predmetnú nehnuteľnosť zostal užívať, avšak ju neužíva v rozpore s dohodou, pretože pôvodná dohoda znela a aj znie tak, že ju môžu užívať neobmedzene bez vyčlenených konkrétnych priestorov. Teda žalovaný neporušil túto dohodu a žalobkyňa nemá právny základ na podanie žaloby o náhradu za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu. Okrem toho žalobkyňa predmetnú nehnuteľnosť dobrovoľne opustila, kedykoľvek sa do tejto nehnuteľnosti môže vrátiť a môže ju užívať spôsobom, aký bol pôvodne medzi spoluvlastníkmi dohodnutý. Žalovaný žiadnym spôsobom neporušil túto dohodu. A nakoniec poukázal na to, že aj keď žalobkyňa v predmetnom rodinnom dome v súčasnosti nebýva, de facto túto nehnuteľnosť užíva, pretože v dome sa nachádza bytové zariadenie, konkrétne je to spálňa, ktorú účastníci zakúpili za trvania manželstva a ktorá je aj predmetom zrušenia a vyporiadania BSM, vedená na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 41C/17/2013, ktorý návrh podala žalobkyňa a okrem iného žiada vyporiadať pod por.č. 5 S. Y. X. a požaduje za ňu finančnú náhradu. Podľa žalovaného všetky ustanovenia OZ, práva a právne nároky vyplývajúce z takýchto právnych vzťahov, je nutné uplatňovať v súlade s ust. § 3 OZ, t.j. aby uplatňované nároky neboli v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa ust. § 136 ods. I Občianskeho zákonníka (ďalej OZ), vec môže byť v spoluvlastníctve viacerých vlastníkov.

Podľa ust. § 137 ods. I OZ, podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

Podľa ust. § 139 ods. § veta prvá OZ, o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov.

Podľa ust. § 451 ods. I OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako i majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa ust. § 458 ods. 1 OZ, musí byť vydané všetko, čo bolo nadobudnuté bezdôvodným obohatením, ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí byť poskytnutá peňažná náhrada.

Právo užívať vec, ktorá patrí vlastníkovi, prislúcha pri podielovom spoluvlastníctve všetkým spoluvlastníkom spoločne a mierou oprávnení každého z nich je jeho spoluvlastnícky podiel. Okrem tejto rámcovej úpravy niet v Občianskom zákonníku osobitných ustanovení o tom, ako majú spoluvlastníci vec spoločne užívať. Za tohto stavu je v prvom rade vecou spoluvlastníkov, aby sa o spôsobe užívania spoločnej veci sami dohodli. Ak sa dohoda nedosiahne, potom sa o hospodárení so spoločnou vecou rozhoduje väčšinou spoluvlastníckych hlasov, počítanou podľa veľkosti podielov. Ak sa dohoda ani takáto väčšina nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd. Dohoda spoluvlastníkov o užívaní spoločnej veci nemá predpísanú formu, a to ani v prípade užívania nehnuteľností, môže teda byť uzavretá aj ústne i konkludentne (mlčky). Uzavretie konkludentnej dohody nemožno bez ďalšieho vidieť v samom dlhodobom užívaní veci určitým spôsobom. Bude tomu len vtedy, ak je takéto užívanie veci podľa všetkých okolností zjavne výrazom uváženej vôle vzájomnou dohodou upraviť užívanie veci a nielen dlhodobým faktickým stavom, ktorý popri prípade porušuje práva niektorého spoluvlastníka. Ak je niektorý zo spoluvlastníkov vylúčený z užívania spoločnej veci, pretože nie je reálne, aby sa vzhľadom na povahu veci, veľkosť podielov, počet spoluvlastníkov a účelnosť využitia podieľali všetci spoluvlastníci na jej užívaní, má právo na ekvivalentnú peňažnú náhradu za toto užívanie. Právo spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, vyplýva z ust. § 137 ods. 1 OZ, t.j. z práva spoluvlastníka podieľať sa na užívaní spoločnej veci v miere zodpovedajúcej jeho spoluvlastníckemu podielu. Konštantná súdna judikatúra vychádza z povinnosti spoluvlastníka, ktorému zo spoločnej veci plynú úžitky nad rámec stanovený jeho spoluvlastníckeho podielu, vydať to, čím sa takto obohatil, ostatným spoluvlastníkom. Skutočnosť, že druhý spoluvlastník neužíval spoločnú vec dobrovoľne a nedomáhal sa ani úpravy užívania nehnuteľnosti, je irelevantná. Tento nárok teda vyplýva priamo zo zákona a jeho uplatnenie nemožno považovať za konanie odporujúce dobrým mravom.

Vykonaným dokazovaním v prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že vyššie popísané nehnuteľnosti v P. potom, čo žalobkyňa odišla zo spoločnej domácnosti, v celosti užíval od roku 2010 žalovaný, hoci je podielovým spoluvlastníkom iba v jednej polovici, pričom druhému spoluvlastníkovi - žalobkyni neposkytoval ekvivalentnú peňažnú náhradu za užívanie za obdobie od 1.6.2010 do 31.5.2015. Medzi účastníkmi konania nedošlo k dohode o užívaní nehnuteľností a žiaden z nich sa ani nedomáhal rozhodnutia súdu o hospodárení s vecou v zmysle ust. § 139 ods. 3 OZ, hoci vzhľadom na rovnakú veľkosť podielov oboch účastníkov nemožno rozhodnúť väčšinou spoluvlastníckych hlasov. Nebolo preukázané ani to, žeby žalobkyňa bola súhlasila s bezplatným užívaním celej nehnuteľnosti žalovaným, a to ani konkludentne. Takýto súhlas nemožno vyvodiť len z toho, že žalobkyňa sa nedomáhala užívania nehnuteľností, neprejavila záujem o užívanie a neprejavila ani nesúhlas s bezodplatným užívaním nehnuteľností žalovaným v celom rozsahu. Právne irelevantná je aj skutočnosť, že žalobkyňa neužívala spoločnú vec dobrovoľne. Za tejto situácie žalovaný užíval v žalovanom období aj podiel žalobkyne bez právneho dôvodu, čím mu v zmysle ust. § 451 ods. 1, 2 OZ vzniklo za žalované obdobie bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný vydať žalobkyni.

Problematika určenia výšky bezdôvodného obohatenia je v konštantnej súdnej judikatúre upravená tak, že výšku bezdôvodného obohatenia určí súd podľa svojej úvahy (§ 136 O.s.p), peňažnou čiastkou, ktorá zodpovedá čiastkam obvykle vynakladaným v danom mieste a čase na užívanie obdobnej veci práve formou nájmu a ktorú by nájomca za obvyklých okolností bol povinný plniť podľa platnej nájmovej zmluvy. Pokiaľ výška nie je právnym predpisom stanovená, určí ju súd podľa svojej úvahy, opierajúc sa o finančné ocenenie prospechu, ktorý účastníkom užívaním veci vznikol. Dôvodne sa teda táto náhrada porovnáva s obvyklou cenou nájomného.

Vychádzajúc z tohto právneho stavu, súd zisťoval obvyklú cenu nájomného v obdobných nehnuteľnostiach za uplatnené obdobie od roku 2010 do 31.5.2015, za každý rok zvlášť, a to nariadením znaleckého dokazovania znalcom z odboru stavebníctva, odvetvia odhadu nehnuteľností U. C. G.. Znalčka predložila znalecký posudok Č. X/XXXX zo dňa 7.5.2015, kde uviedla, že všeobecná hodnota nájmu stavieb a pozemkov bola stanovená výpočtom, nakoľko stanovenie porovnávaním nebolo možné, vzhľadom na nedostatok podkladových materiálov na porovnanie pre

daný typ nehnuteľnosti v danom mieste a čase. Uviedla, že je problém v danej lokalite (v P. W. F.) nájsť obdobnú nehnuteľnosť, ktorá by mala také vlastnosti ako ohodnocovaná nehnuteľnosť, aby sa nájom zhodnotil a aby boli zachované kritéria (vybavenie). V danej lokalite teda nie je nehnuteľnosť, ktorá by mala vybavenie ako tenisový kurt, bazén a iné príslušenstvá. Uviedla, že v danej lokalite je záujem o nájom pomerne nízky a nehnuteľnosti sa neprenajímajú. Výpočet nájmu sa v bežnom živote využíva na úplne niečo iné. Vychádzala z toho, že nehnuteľnosť neslúži na obohacovanie, neprenajímajú sa ani kurty, ani bazén, slúži to len na bývanie. Zo znaleckého posudku vyplynula výška nájomného za prenájom predmetných nehnuteľností (rodinného domu s pozemkami a ostatným vybavením), a to za každý rok zvlášť nasledovne: mesačný nájom v roku 2010 je 326,01 eur, mesačný nájom v roku 2011 je 364,48 eur, mesačný nájom v roku 2012 je 322,43 eur, mesačný nájom v roku 2013 je 285 eur, mesačný nájom v roku 2014 je 240,44 eur, mesačný nájom za rok 2015 je 227,51 eur. Znalkyňa všeobecnú hodnotu nájmu za obdobie od 1.1.2010 do 31.5.2015 ocenila po zaokrúhlení na sumu 19.700,- eur.

Vychádzajúc z predmetného znaleckého posudku U.. G., nájomné za obdobie od 1.6.2010 do 31.12.2010 súd vypočítal v sume 2.282,07 eur (7 mesiacov x 326,01 eur), nájomné za rok 2011 súd vypočítal v sume 4.373,76 eur (12 mesiacov x 364,48 eur), nájomné za rok 2012 súd vypočítal v sume 3.869,16 eur (12 mesiacov x 322,43 eur), nájomné za rok 2013 súd vypočítal v sume 3.420 eur (12 mesiacov x 285 eur), nájomné za rok 2014 súd vypočítal v sume 2.885,28 eur (12 mesiacov x 240,44 eur), nájomné za obdobie od 1.1.2015 do 31.5.2015 vypočítal v sume 1.137,55 eur (5 mesiacov x 227,51). Spolu nájomné za obdobie od 1.6.2010 do 31.5.2015 súd vypočítal v sume 17.967,82 eur (2.282,07 eur + 4.373,76 eur + 3.869,16 eur + 3.420 + 2.885,28 + 1.137,55). Pri rovnakom podiele 1 na každého spoluvlastníka súd vypočítal obvyklé nájomné v sume 8.983,91 eur (17.967,82 : 2) za obdobie od 1.6.2010 do 31.5.2015, t.j. za dobu 60 mesiacov. Aj keď nájomné za jednotlivé roky je presne stanovené v znaleckom posudku, súd na porovnanie priemerovoval toto nájomné a priemerné mesačné nájomné súd vypočítal v sume 149,73 eur (8.983,91 : 60 mesiacov).

Žalobkyňa počas konania viackrát upravovala žalobný návrh, naposledy v podaní doručenom súdu dňa 18.6.2015, kde za obdobie od 1.6.2010 do 31.5.2015 žiadala priznať sumu 8.851,- eur a v prevyšujúcej časti vzala žalobu späť a žiadala konanie zastaviť. Vychádzajúc zo žalobkyňou požadovanej sumy 8.851 eur za dobu 60 mesiacov (od 1.6.2010 do 31.5.2015) priemerné mesačné nájomné je vypočítané v sume 147,51 eur (8851 : 60).

Nakoľko mal súd preukázané, že žalovaný ako podielový spoluvlastník užíval v posudzovanom období od 1.6.2010 do 31.5.2015 spoločnú vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, t.j. väčší podiel, ako mu patrí a žalobkyňa nehnuteľnosť neužívala resp. nemala možnosť užívať vzhľadom na stavebný charakter a vybavenie domu a ostatných nehnuteľností a pre vzájomné spory s odporcom osobného charakteru, žalobkyni vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V prejednávanej veci pri určení rozsahu bezdôvodného obohatenia súd vychádzal z obvyklého (trhového nájomného), pretože obvyklým nájomným je nájomné poskytované inými nájomcami za rovnaké obdobie a v rovnakej lokalite, t.j. v mieste, kde sa predmetná nehnuteľnosť nachádza a v čase, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Vychádzajúc zo znaleckého posudku vyplýva, že žalovaný sa obohatil na úkor žalobcu o čiastku 8.983,91 eur (nie o čiastku 8.851 eur, ktorej zaplatenia sa žalobkyňa domáha) za obdobie od 1.6.2010 do 31.5.2015.

V prejednávanej veci ide o návrhové konanie, čo znamená, že súd je limitovaný maximálnou výškou uplatneného nájomného zo strany žalobkyne vo výške 8.851,- eur. Preto súd zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 8.851,- eur tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku, čo v prepočte na 1 mesiac v priemere predstavuje nájomné vo výške 147,51 eur. Podľa názoru súdu táto výška nájomného je v súlade s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 OZ.

Pokiaľ ide o príslušenstvo pohľadávky, v Občianskom zákonníku pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je vymedzený čas plnenia. Preto je potrebné vychádzať z ust. § 563 OZ z toho, že obohatený je povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o plnenie a ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať doručenie žaloby.

Zročnosť pohľadávky teda nastane deň po doručení tejto žaloby žalovanému. V prejednávanej veci prevzal žalovaný žalobu do vlastných rúk dňa 18.11.2013 a tak dňom nasledujúcim 19.11.2013 sa dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu. Žalobkyňa požadovala úroky z omeškania vo výške 9% ročne od 6.6.2012 do zaplatenia, t.j. odo dňa nasledujúceho po podaní žaloby. S poukazom na vyššie uvedené súd žalobe sčasti vyhovel aj pri úrokoch z omeškania tak, že priznal žalobkyni úroky z omeškania za obdobie od 19.11.2013 (deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanému) do zaplatenia, a to v zmysle Nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z. v znení účinnom po 1.2.2013, t.j. vo výške 5,25 % ročne (5 + 0,25) tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku. V prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol.

V súvislosti s úrokmi z omeškania súd považuje za potrebné ešte uviesť, že súčasťou žalobného návrhu je ako dôkaz predložený žalobkyňou podanie označené ako „Návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam“ zo dňa 26.7.2010 adresovaný žalovanému, ktoré podanie súd nepovažoval za výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Preto, čo sa týka úrokov z omeškania, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku a z dôvodov uvedených v predchádzajúcom odseku.

O pripustení zmeny návrhu súd rozhodol podľa ust. § 95 O.s.p., podľa ktorého navrhovateľ môže za konania so súhlasom súdu meniť návrh na začatie konania.

Nakoľko žalobca návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 16.7.2014 žiadal zaviazat' žalovaného k zaplateniu sumy 24.500,- eur s príslušenstvom a výsledky doterajšieho konania mohli byť podkladom pre konanie i o zmenenom návrhu a o pripustení zmeny návrhu ešte nebolo rozhodnuté, o pripustení zmeny návrhu súd rozhodol podľa ust. § 95 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

O zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 15.649,- eur súd rozhodol podľa ust. § 96 O.s.p., nakoľko žalobkyňa podaním doručeným súdu dňa 18.6.2015 (po upresnení na pojedávaní dňa 23.9.2015) vzala návrh v časti späť a žiadala konanie zastaviť.

O trovách konania súd rozhodne osobitným uznesením.

Taktiež o trovách štátu súd rozhodne osobitným uznesením, nakoľko v čase vyhlásenia rozsudku nebolo v prejednávanej veci právoplatne rozhodnuté o celom znalečnom.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Košice II. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach uviesť /§42 ods.3 O.s.p./, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čomsa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

A/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. I,

B/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

C/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

D/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

E/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti a dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

F/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.